

בבא קמא כז

עניין: עביד איניש דינא לנפשיה בפקדון

קצות החושן סי' ד

וראייתי רבים מחכמים נוהגים לנפשיה כפקדונא דבר נש לתפוס מחזירו איזה חפץ נכדי דיהיב פקדונא לאחר דאף שיהיה לו מינו קודם בואו על גב דליהו אחייב לגבי לדין, ולאו שפיר עבדי, וקרוז יתיר מההיא פקדונא לאו לאיסור תורה אס הוא על ידי כדאי להתאחדא ביה הואיל חפיקסה. ועיין בסימן לז (סק"ב) ופקדונא אחמסר לגביה ואי וסס מצואר אנלינו דקולא בזה, יסרב ביה ודאי נבדוק אכל הישרים בלכותם אין להם אבתריה דלאו מזרעא קדישא להקל, אך גבי פקדון משמע הוא ולא מזני מהימנותא דליכא איסור כלל לעכזו תחת וכו' ע"ש. ויש לזה פנים ידו וכמ"ש מוהרש"ל. אכל ע"פ נגלה והוא שי' הריטב"א מדברי הזהר מצואר דהוא פרק הכותב (כחובות פה, א איסור גמור, ע"ש פרשת ד"ה היא אחמא) דהיכא שבה במדבר פתח ואמר ה' אורי ליד הנפקד במורת פקדון, וישעי וכו' ובר נש צעי לאקדמא צריך למיעבד השבה מעליא. ולמפקד צידה פקדונא ועיין ש"ך סימן נח סק"ט. ולכן בעל נפש ירחיק מזה".

זהר ח"ג דף קיט ע"א

א"ל אלעזר כתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי פדיהה אוחי יי' אל אמת. האי קרא איה ליה לאסתכלא ביה חמיתון מואן דאפקיד י' צידא דמלכא מידי. אלא ודאי זכאה הוא בר נש דאזיל באורחיו דמלכא קדישא ולא חטי קמיה. תא חזי כיון דעאל ליניא י' אילנא דמוסא שליט בעלמא י' אילנא דחיי אסתלק לעילא לעילא. וכיון דאילנא דמוסא שליט בעלמא בלחודוי כל בני עלמא טעמין טעמא דמוסא. מ"ט. בגין דהוא אילנא גרים ובר נש צעי לאקדמא ולמפקד צידה נפשיה בפקדונא כפקדונא דבר נש דיהיב פקדונא לאחר דאף ע"ג דליהו אחייב לגביה יתיר מההוא פקדונא לאו כדאי להתאחדא ביה הואיל ופקדונא אחמסר לגביה ואי יסרב ביה ודאי נבדוק אבתריה דלאו מזרעא קדישא הוא ולא מזני מהימנותא. כך ההוא אילנא בני נשא אקדמו ויהבין ליה פקדונא דנפשיהו וכל נשמתין דבני עלמא כעיל. וכלהו טעמין טעמא דמוסא בגין דהאי אילנא דמוסא הוא ובגין דכל אינון נפשחא אע"ג דכלהו אחייבו לגביה ולא כדאי הוא להתבא פקדונא לגביה דבר נש אלא כיון דכלהו אחמסרי ליה בפקדונא אחיב כל פקדונין למאריהון. ת"ח לאו

פזמון לקודם התפילה

אודה לאל לבב חוקר. בָּרַן יָחַד בּוֹכְבֵי בְּקָר:
 הַ נְאֻמֵן בְּפִקְדוֹנֵי. יְחִוּרֵנָה לֹ
 בְּרָצוֹנֵי. אִישׁ לֹא גִוַע בְּעוֹנֵי.
 וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בְּקָר:
אודה

זהר חדש רות דף פט ע"א

תקראנה לו השכינות שם לאמור יולד בן לנעמי [ד' ין]: רבנן פתרין קרא בהאי. דכתיב שמות כ"ב כהן אם חבל תחבול שלמת רעך עד א השמש תשיבנו לו. האי קרא בנשמה של דם מדבר בזה העולם (ובגופו כשהולך לבית ג'ולמו. בנשמה בזה העולם) מלמד שנשמתו של דם יוצאת בכל לילה ולילה והקב"ה ממשכן אותה למחרתה משיב אותה לחיקו של אדם. לפיכך צריך אדם להפקיד נשמתו ליוצרו וקורא חד פסוקא דרחמי גון בידך אפקיד רוחי פדית אותי ה' אל אמת. תהלים ל"ב ו] והואיל והיא בפקדון אע"פ שהיא מחוייבת כמה חובות הקב"ה משיב אותה לחיקו של אדם. ועיין זה צריך להתנהג במידותיו של הקב"ה וללכת דרכיו דכתיב ודברים כ"ח טו והלכת בדרכיו יב) (שהרי

שו"ת הרדב"ז ח"ג סי' תפה

פקדון אין ראוי לעכזו ואס עכזו לא נקרא איש אמונים. וזה לא ראיתי אותו בתלמוד מפורש וראיתי אותו בס' הושר כמדומה לי שהוא על פסוק חדשים לבקרים רבה אמונתך (*קיימו וקבלו, שאין אדם נפטור מתוך שינה אלא אם הגיע זמנו למוט והוא ישן מחזירין לו נשמתו וניעורו ואל"כ נועלין אותה הימנו מפני שבשעה שאדם ישן מפקיד נשמתו ביד הקב"ה דכתיב בידך אפקיד רוחי וכו'. מכאן אסס למד שהפקדון אין לעכזו לבוס סנה ואס עכזו לא נקרא איש אמונים ואינו הולך בדרכיו ית'. ומ"מ כהבו הפוסקים